

Troyat: CUKROVÁ HORA

Kapitola druhá

Uvedomujem si, že som bol v prvej kapitole veľmi obšírny a určite si očakával viac pikantností, pretože to čítaš na stránkach Tomášovho Spankboya, no pokladal som za dôležité ti takto detailne popísať práve prvý deň, aby si bol v obraze. Napísal som tam veci, ktoré mi v ten deň bežali hlavou a ktoré sa mi v spomienkach na tie udalosti vybavili, aby som sám sebe vytvoril tu atmosféru a vyrozprával ti to čo najvernejšie.

Práve som si uvedomil, že som sa ti ešte vôbec nepredstavil. Veľmi sa ospravedlňujem. Pripadám si teraz ako otravný spolucestujúci vo vlaku, ktorý ti začne rozprávať čokoľvek zo svojho života, hoci si ho nikdy predtým nevidel, a nikdy ho už neuvidíš, nevieš kto to je a v skutočnosti ťa to ani nezaujíma, ale si natoľko slušný, že ti je nepríjemné mu povedať, že ťa jeho historky nezaujmajú, tak sa len zdvorilo usmievaš, prikyvuješ a myslíš len na to, kedy konečne vystúpi.

Nerozpráva ti to preto, že vyzeráš nejako zvlášť dôveryhodne. Niektorým ľuďom je len trápne byť ticho. Iní ti to rozprávajú práve preto, lebo vedia, že ich nepoznáš a oni nemajú nikoho, komu by to povedali. Iní to rozprávajú možno len preto, aby presvedčili sami seba, že to, čo ti hovoria, tak naozaj je. Nehľadia na to, že ťa to vôbec nezaujíma. Preto ti chcem povedať, že toto je môj skutočný príbeh, ktorý sa naozaj stal, no nemusíš mu veriť a keď ťa začne nudiť, ani ho dočítať do konca.royat

Volám sa Peter, som z Popradu, rád plávam. Otec je inštalatér, mama je predavačka. Doma máme ešte babku, dvoch psov a staršiu sestru. Babka hovorí, že som zložitá povaha. Doma sme mali motorku. Kým som ju nerozobil, rád som na nej chodieval s kamarátmi na Homolku - do lesa za našim sídliskom. Mali sme aj kapelu. Hral som na gitaru, kým ju otec nepredal, lebo som nechodil do školy.

Dali nám každému papier, aby sme niečo o sebe napísali. O svojej rodine, o našich záľubách a plánoch do budúcnosti: „Z domu som ušiel veľakrát - v škole ma to nebavilo. Keď odídem z Cukrovej Hory, chcem ísť pracovať na nákladnú loď a vidieť svet. Zarobiť peniaze a otvoriť si niekde malú krčmu, ktorá by nás s priateľkou užívala.“

S tou priateľkou som klamal. Žiadnu nemám. Dievčatá ma nikdy sexuálne nepriťahovali. Mal som vždy nejakú „fajerku“, veľa kamarátok, no kamarátstvom to vždy aj skončilo. Nemusím ti vysvetľovať, prečo som to tam napísal - keď som si to tu poriadne poprezeral, nie som v takejto situácii sám.

Každý sa musel postaviť a prečítať, čo napísal. Neznášam tieto trápne predstavovačky! Nemalo to konca. Sedel som v zadnej lavici pri okne, takže som svoj „sloh“ čítal predposledný. Po mne čítal už len Kamil, ktorý sedel so mnou v lavici. Bolo už niečo pred obedom, a tak nás našťastie už nikto nevnímal. Akurát náš vychovávateľ, ktorý sedel za katedrou, každého po prečítaní pochválil a povedal, nech si sadne.

Kamil bol moja krvná skupina. Bol z Košíc a školu tiež nikdy nejako nežral. Vystriedal sedem učňoviek. Jeho foter bol na okrese nejaké zviera, tak sa mu veľa vecí prepieklo, no bol to správny člen. Cez prestávku odniekiaľ vytiahol cigarety a hneď ma ponúkol. Stiahli sme hneď po dve. Otec mu tento ústav vlastne vybavil, aby ho skryl a aby sa na neho trochu „zabudlo“. Raz zobral opitý otcovi kľúče od služobnej limuzíny, naložil kámošov a viezol ich do vedľajšieho mesta na diskotéku. Vpálil to v zákrute do stromu. Traja ťažko ranení a spolujazdec pol roka v kóme a doživotne pripútaný k vozíku. Skrátka smola.

Po obede sme išli na rotu, kde ma čakalo nemilé prekvapenie. Pri pohľade na skrinku som zistil, že mám z nej všetky veci vyhádzane na podlahu v šatni. Nebol som v tom sám. Niektorí sme mali vyhádzané skrinky, niektorí nočný stolík, iní mali zasa rozhádzanú posteľ. Tušil som, čo bude nasledovať. Hra začala. Zatiaľ čo sme boli v škole, inštruktori spravili kontrolu poriadku, a čo sa im nepáčilo, rozhádzali.

Ráno bol veľký zhon. Zobudili nás o pol šiestej. Inštruktor zapískal na píšťalke a z celého hrdla zreval do prázdnej chodby: „Budíček! Nástup na rozcvičku!“ V tú istú chvíľu vpálili do izieb ostatní inštruktori. Rozsvietili svetlo, pobehovali pomedzi posteľe a strhávali z nás deky: „Vstávame, banda! Obliekajte sa! Do piatich minút nech ste všetci pred budovou, inak si to zliznete! Biele trenky a ústroje, ponožky a tenisky.“

V tú chvíľu som ani nevedel, kde som, nie to ešte kde mám veci. V šatni sme sa v panike skoro ušliapali.

„Posledná minúta!“ zareval Igor a šiel pred budovu. Niektorí chalani už vybehli pred ním, iní ho vo dverách predbehli a boli aj takí, čo si ešte len zaväzovali šnúrky. Tých, čo už boli vonku, inštruktori zrovnávali do tvaru. Ja som to napodiv stihol. „Stop!“ zakričal Igor a začal počítat: „Jedna! Dva! Tri! Štyri!“ Tých, čo dobehovali po začatí odpočítavania, odstavili mimo tvar. „Trináť! Štrnáť!“ dopočítal Igor keď z budovy vyšiel inštruktor Rasťo. „Všetko,“ povedal a postavil sa k svojmu družstvu.

„Máme tu šiestich spomalených. Do koľko som napočítal?“ opýtal sa Igor jedného z nich.

„Do štrnáť, pán inštruktor,“ odpovedal mu chalan vystrašene.

„Nič som nepočul!“ zreval na neho Igor.

„Napočítal ste do štrnáť, pán inštruktor!“ znela odpoveď rovnako hlasno.

„To znamená, že si teraz dáte štrnáť klikov, aby ste sa prebrali. Rota vám bude počítat. Začnite!“

Šiesti oneskorenci sa začali skláňať k zemi.

„Nič nepočujem!“ zakričal Igor skoro výhražne.

„Rozkaz pán inštruktor!“ zakričali spolu a rýchlo padli na zem.

My ostatní, čo sme sa len prizerali, sme hlasno počítali, tešiac sa, že nie sme účastníci tejto trápnosti. Nemusím ti zrejme popisovať, ako to medzi nami vyzeralo. Stáť v trenírkach v našom veku takto skoro ráno znamenalo, že málokto tam stál iba sám. Ponektorým šli priam prasknúť trenírky, a tak sme boli radi, že je zdroj pozornosti niečo iné ako naše stojace ciciny.

„Zaradte sa do tvaru a poklusom! Chovanec nechodí! Chovanec beží! A to môžete byť radi, že je to tentoraz bez trestu! Asi mäknem...“

Rota sa zasmiala.

„Čo to má byť?!“ Igor sa postavil na čelo jednotky a bežal prvý: „No podme, podme, už aj tak meškáme.“

Na nástupišti už stál v tvaroh celý ústav. Velitelia predstúpili pred útvary a čítali menné zoznamy. Každý z nás pri svojom mene musel „zatrúbiť“ - zakričať „tu!“. Vedúci jednotiek predstúpili k tribúne, kde nadiktovali riadiacemu zamestnaniu počty chovancov. Na povel nás behom odvedli do športového areálu, kde sme hodinu športovali. No... Športovali... Inštruktori si zmysleli, že nás čo najviac zničia. A tak sme behali, klikovali, drepovali, skákali žabáky, nosili sa na chrbtoch, tlačili sa ako fúrik a vystrájali podobne somariny. Až keď sa niektorí z nás povracali, pretože v živote niečo tak namáhavé nerobili, inštruktori vyzerali naozaj spokojne.

Po rozcvičke sme sa museli rýchlo umyť, prezliecť a urobiť poriadok. Vzápätí nás už hnali na raňajky. Príbory v bielom úzkom vrecúšku sme museli mať pri presune v pravej ruke. Mal som takú svalovicu, že mi ani jesť nechutilo, a to som niekedy intenzívne športoval. Chudáci chalani, čo si dnes strihli premiéru.

Vtedy ma ešte ani nenapadlo, že si dnes strihnem premiéru tiež. Len v niečom úplne inom.

Tá rozhádzaná skrinka ma trápila. Zaprisahal som sa, že urobím všetko pre to, aby som na seba upozorňoval čo najmenej, a hneď na začiatok toto! V tom rannom zhone, tesne pred odchodom, som si ešte zrovnával komínky, v ruke som mal biele ponožky z rozcvičky, že si ich dám do latkového vreca, určeného na špinavé veci, no zabudol som ich na komínku s tričkami. Išiel som sem s tým, že mi tu bude všetko jedno, nech si so mnou robia čo chcú, no ako vidíš som z toho celkom na vetvy. Nebojím sa toho výprasku - dostal som už veľakrát - ale nepovedal by som, že to bude hneď na začiatku, a to ešte za takú somarinu. Keby že ma strieskajú za to, že som blicoval, alebo sa s niekým pobil ako sa mi to často stávalo v škole, bol by som na seba ešte hrdý! No za takú sprostosť! Som na seba fest nahnevaný. Dali nám čas na odstránenie nedostatkov (ako to odborne nazvali) a každému vymerali desať trestných bodov, čo je v podstate desať rán trstenicou. Potrestajú nás po večeri.

Keď Kamil videl, ako ma to zobralo, sa na mne len smial. On svoje ponožky hodil na spodok skrinky za topánky a našťastie sa tam nik nepozrel, čo mu spôsobovalo asi najväčšiu radosť. Pomohol mi uložiť veci naspäť do skrine a vypýtali sme sa na fajčiarku pred budovu. Platobné karty s vreckovým, ktorými sa dalo platiť v bufete, sme síce dostávali na učebni, no do bufetu nás ešte inštruktori nezobrali. Chcel som vedieť, odkiaľ tie cigarety má.

„Kto v noci nespí, ráno má,“ smial sa.

„Nechápem! Čo si ich v noci ukradol? Netrep! Odkiaľ máš cigarety?“

Pomaly vyfukoval dym a tváril sa tajomne. Dobiedzal som, bol som zvedavý, nedalo mi to pokoj. „Žiadna záhada. Fotrik sa postaral. Chodieva so zástupcom náčelníka ústavu na poľovačky, tak ich niekto dal večer Igorovi, aby mi ich dal. Toto mi robí všade,“ povedal smutne a zadíval sa mi priamo do očí tak hlboko, až mi bolo všetko jasné.

Pred večerou sme krúžili v tvare po nástupišti ústavu s príbormi v ruke, spievajúc do omrzenia pesničky *Samá kráľovná* a *Tam okolo valala*, snažiac sa pri tom udržať jednotný krok, aby sme ulahodili inštruktorom, no evidentne poniektorí z nás mali v sebe zabudovaný antirytmus, lebo čím viac sme sa snažili, tým sa nám to po niekoľkých krokoch skôr rozbilo a dupali sme ako zemiaky, vysypané na z vreca na schody.

Po večeri sme museli ísť na klubovňu. Mali sme samoštúdium. Učili sme sa naspamäť denný poriadok ústavu, mená jednotlivých funkcionárov ústavu, zoznam odmien a trestov, pravidiel správania sa chovancov... Každý chovanec to musel vedieť citovať. Z kníh sme si to prepisovali do svojich zošitov, čo je podľa mňa riadna hlúposť, ale prepisoval som aj ja.

Do klubovne vošiel Stano. Bol to inštruktor tretieho družstva. Bol nízky a zrejme tým dosť trpel, čo dával najavo tým, že si veľmi rád vychutnával chovancov toho najvyššieho veku. „Všetci chovanci, ktorých mená teraz prečítam, sa pôjdu prezliecť do športového a nastúpia pred umyvárňou!“ zaznelo prísne.

Ako prvé nasledovalo moje meno. Rýchlo som zbystril a zakričal som „tu!“ Pred dverami, keď som žiadal dozerajúceho inštruktora o opustenie miestnosti, som stihol ešte pozrieť na Kamila sediaceho v lavici. Ten sa na mňa usmial, pokrčil plecami a ďalej sa venoval písaniu. Utekali sme do šatne rýchlo sa prezliecť, aby som pred umyvárňou bol včas - nechcel som nafasovať nejaký bonus.

A bolo to tu. V napätí som čakal. Ani nie so strachom z bolesti, skôr to bola zvedavosť? Obava z neznámeho? A hlavne chcel som to mať čím skôr za sebou. To čakanie bolo nekonečné. Ticho sme tam stáli, dívajúc sa na prázdnu stenu pred sebou (alebo do zeme), občas si niekto odkašlal.

Prvého zavolali dnu Tomáša. Stál v rade vedľa mňa. Zhlboka sa nadýchol a vykročil. Pred dverami sa vystrel, narovnal si tričko a zaklopal na dvere. Po chvíli sa ozvalo: „Ďalej!“ Vstúpil dnu. O malú chvíľku však vyletel von, celý červený v tvári. „Zle som sa zahlásil,“ zašepkal. Skúsil druhý pokus. Nadýchol sa, vystrel, zaklopal, otvoril dvere a vykročil.

„Počul si niekde, že máš vojsť dnu? Povedal niekto ďalej?! Vypadni a skús to ešte raz!“ ozvalo sa z miestnosti. Tvár mu zaliala panika. Ľutoval som ho a bol som rád, že nezavolali prvého dnu mňa. Takto vrátili asi ešte päťkrát. Bolo vidieť, že už mu to je jedno, tak len zatváral a otváral dvere, klopal, čakal, kedy sa ozve „ďalej“.

Na šiesty krát s ním z dverí vybehol von aj malý Stanko - ako sme ho neskôr medzi sebou volali. „Vy debil! Každý z vás sa zahlási nasledovne: Pán inštruktore, chovanec XY, dostal som sa k výkonu výchovného opatrenia z dôvodu, že som neporiadny a neuložil som si ráno skrinku podľa vzoru, za čo si zaslúžim 10 rán trstenicou na zadok.“ Prebehol mi po chrbte mráz - toto si nikdy nezapamätám. Tomáša konečne zobrali dnu a my na chodbe sme si po tichu šepkali ako to ma správne byť. Tomáš bol vnútri asi desať minút. Vyšiel celý červený, uhýbal našim zvedavým pohľadom. Zašomral len meno ďalšieho, kto mal ísť dnu. Ja som to ešte nebol. Tomáš sa postavil na opačnú stranu dverí, čelom k stene, stiahol si tepláky a trenky na kolená, tričko si držal rukami nad bradavkami. Naše pohľady smerovali na jeho biely zadok, na ktorom svietilo desať červených pruhov od trstenice, naukladaných pekne vedľa seba. „Takto tu máme stáť až do večernej kontroly,“ povedal Tomáš zastreným hlasom a zhlboka sa nadýchol.

Tak to je teda husté, pomyslel som si. „Dobre to majú vymyslené. Nechajú nás tu do večera na výstrahu. Vedia si zabezpečiť poriadok,“ skonštatoval som a ostatní odsúdenci ticho súhlasili.

„To nie je všetko. Týždeň si pri čuraní musíme sťahovať trenky na kolená. Inak nám hrozí ďalší trest.“ To už nám prišlo smiešne všetkým. Aj Tomášovi. Naposledy som takto čúral v škôlke, a to som si musel stúpnuť na špičky, aby som dosiahol do misy. Veľmi sa to vlieklo. Samozrejme, že si ma nechali na koniec. To najlepšie na koniec, či ako? Ved' mňa tie srandičky určite prejdú, behalo mi hlavou. Skoro všetci to už mali za sebou a svietili zmaľovaným zadkom na opačnej strane chodby. Už ostával len ten dnu a ja von. Už ma aj chrbát bolel z toľkého čakaní. Konečne sa dvere otvorili. Vykročil som.

„Máš počkať. Páni inštruktore sú unavení dajú si prestávku.“

Zagúľal som očami a v duchu som si opakoval, čo mám povedať, keď vojdem dnu, aby som si nezarobil nejaký prídavok.

Zaujímavé je, že keď na niečo čakáte, čo chcete mať rýchlo za sebou, alebo sa na niečo veľmi tešíte, tak sa to okolnosťami hrozne naťahuje. Taká akási spoločenská norma je číslo tri. V každej rozprávke, keď ide o niečo dôležité, tak sa to podarí až na tretí krát. Nikde som sa nestretol s tým, že by sa niekto pokúšal o niečo na sedemkrát.

Napríklad taká rozprávka o troch prasiatkach, ktoré si každé postavilo dom, no jedno zo slamy, druhé z dreva a tretie z kameňa... Vlk do každého domčeka fúkol maximálne trikrát. Trojka je asi taká optimálna, aby vás to ešte bavilo. No v živote je to veľa krát inak - na niečo sa tešíte, alebo sa niečoho obávate, ale požadovaný efekt sa na tretí pokus nedostaví, nadšenie alebo strach v nás

opadne, alebo ste už tak vynervovaní, že stačí malinký impulz a dôjde k výbuch. Píšem to preto, aby si si vedel predstaviť, v akom som bol vtedy rozpoložení.

Konečne ma zavolali dnu. Napochodoval som tam, zahlásil som sa, opísal som tú hroznú „nehoráznosť“ v podobe zle uloženej skrinky, za ktorú si nezaslúžim nič iné ako prísne potrestať, najlepšie, ako som vedel a čakal som. V tom momente by mi už nevadilo ani keby som dostal trest smrti, len nech už to mám konečne za sebou. Igor si dal posledný šluk. Špak vyhodil oknom, vydýchol dym vonku a zavrel sklápacie okno.

„Si si istý, že si mal zle uloženú skrinku?“ opýtal sa záludne.

„Áno pán inštruktor, mal som zle uloženú skrinku. Preto si nezaslúžim nič iné, len výchovné opatrenie - 10 rán trstenicou na holý zadok,“ odpovedal som rázne a nahlas. Stojac v pozore!

Igor si sadol k ostatným za stôl a pozrel do zošita. „Ako myslíš. Moji inštruktori zrejme neurobili kontrolu poriadne. Mám tu poznačené, že si si nespratal špinavé ponožky po telocviku a za to ti je udelené výchovné opatrenie desať rán trstenicou na holý zadok. Sú toto tvoje ponožky?“ Zobral trstenicu zo stola a začal sa ňou hrabať v kartónovej krabici vedľa stola. Vytiahol z nej ponožku a hompáľal ňou na konci trstenice.

„Pre boha,“ zaúpel som v duchu. Vôbec som si neuvedomil v tom zhone, keď som si s Kamilom ukladal skrinku, že tie ponožky mi vzali. „Áno pán inštruktor, sú to moje ponožky,“ odpovedal som nahlas, dívajúc sa pred seba hore. Mal som čo robiť, aby mi zrak nezablúdil do krabice, lebo tým by som si mohol vykoledovať prídavok.

„Akým právom zamoruješ vzduch na rote svojim smradom?“

Zneistel som.

„Akým právom, pýtam sa?!“ zakričal na mňa Igor a vyzeral naozaj nahnevane.

A ja som bol úplne... vieš kde? Jediné, na čom som si v tú chvíľu spomenul, bola scéna z nejakého westernu, kde hlavný hrdina na otázku „Akým právom?“ odpovedá: „Právom silnejšieho!“ No nemyslel som si, že v tejto situácii by to bolo vhodné použiť, a tak som tam len mlčky stál ako peň.

Igorovi to ale nestačilo: „Ty sa so mnou nebavíš?“

Super, ďalšia záludná otázka! V mozgu mi sršali blesky, rýchlo som sa snažil vymyslieť, ako z toho von. Čo mu mám odpovedať? Áno, nebavím? Alebo nie, nebavím? Akoukoľvek odpoveďou by som len potvrdil jeho tvrdenie! Tak som len mlčal a Igor si tú pauzu vychutnával. Stál som tam jak hydrant a po spánkoch mi stekali kropaje potu. Ticho preťalo rozhodnutie.

„Zober si tie ponožky a napchaj si ich do huby!“

Mysle som že zle počujem, ale bolo mi to jedno a nechcel som, aby to musel zopakovať. „Rozkaz, pán inštruktor!“ zakričal som a priskočil k nemu a už som si aj pchal ponožku do úst a za ňou hneď druhú, ktorú som vybral z krabice.

„Svojou neporiadnosťou si spôsobil, že sme museli dýchať tie tvoje smrady! Tak teraz ich budeš dýchať ty! skonštatoval. „Poriadne si ich napchaj, nech ich nie je vidieť! Musíš mať úplne zavretú hubu!“ doplnil Stano.

Musel som si ich napchať až hlboko do krku, aby sa mi to podarilo. Až mi slzy vyhrkli!

„Vzhľadom na to, že ty musíš vedieť najlepšie, či je skrinka uložená správne alebo nie, pretože je tvoja a sám si si ju ukladal, tak vieš, či si to odflákol, alebo nie, tak ti ukladam ďalšie výchovné opatrenie: desať rán po holom zadku trstenicou.“

„Ďakujem, pán inštruktor!“ zakričal som z plného hrdla, no samozrejme zo mňa vyšli len zvuky.

„Vyzleč sa donaha, kým napočítam do desať! Jedna!“ zavelil mi Igor.

Ostatní inštruktori sa len usmievali. Rýchlo som zo seba začal zvliekať oblečenie, aby som to stihol. Možno sa ti zdá, že vyzliecť si tričko, tepláky, trenírky, ponožky a tenisky, kým niekto napočíta do desať, je hračka, no nezabúdaj, že všetky tie vyzlečené veci som si ešte musel predpísaným spôsobom krásne poukladať pred seba: tenisky špičkami od seba, na to tepláky, tričko, trenírky a ponožky, a to tak, aby to bolo úhľadné a zarovnané - oblečenie aby sa nedotýkalo zeme a vytváralo štvorec. Inak by mi to rozkopali a ukladal by som to znova a určite by mi niečo pridali. Našťastie som to stihol, aj keď som mal čo robiť, lebo som to nestíhal s dychom - riadne som fučal a nozdry sa dýchaním rozťahovali. Musím povedať, že som to stihol len preto, že to Igor chcel a ku koncu počítanie spomaľoval. Keby nie, tak si to zaiste zopakujem.

Stál som pred nimi nahý, v pozore, spotený, zadychčaný a čakal som, čo bude nasledovať. Pekne si ma všetci poobzerali. Mal som z plávania veľmi dobrú postavu. Tam dolu som sa tiež nemal za čo hanbiť. Stano mi vysvetlil, čo mám ďalej robiť: prehol som sa cez pripravenú stoličku, ktorá bola vedľa mňa. Nohy som musel mať tesne pri nohách stoličky, prehnutý cez operadlo a ruky som položil na sedadlo. Počas celej doby som nesmel zmeniť polohu. Ak by som sa dvihol, stačilo by dvihnúť ruku a dostal by som dve rany navyš. Rany som musel počítať a po každej rane poďakovať. Vyzeralo to asi takto: jedna, pán inštruktor, ďakujem, pán inštruktor... A keďže aj nula je číslo, každé počítanie sa vždy začínalo nulou, čiže to bola jedna rana navyš. Vyplácať ma začínal Stano. Ten si od Igora vyžiadal tri „nástrelné“ rany. Aby som to vysvetlil: na streleckých súťažiach máš nárok na tri nástrelné rany. To znamená, aby si zistil, kam ti zbraň nesie, môžeš vystreliť tri náboje, a tieto sa ti do celkového hodnotenia nepočítajú. Nástrelné som nemusel počítať ani ja. Tie sa ma totiž - ako mi Stano vysvetli - netýkajú. Bolo mi to už jedno. Stál som tam v predklone so zadkom vyšpúleným na inštruktorov. Stano robil formu: vyhrnul si rukávy, rozcvičoval si zápästie, vymeriaval vzdialenosť, švihol trstenicou vo vzduchu a zrazu, keď som to vôbec nečakal, mi takú šľahol, že mi až vajcia nadskočili! Zopakoval to ešte dvakrát. Mal som akurát dosť. Keby mi vtedy povedali, že môžem ísť, cítil by som sa dostatočne potrestaný! No práve vtedy to len začalo. Nahlas som počítal rany a ďakoval cez ponožku tak, ako sa mi trstenica zarezávala do zadku. Bolesť mi vyrážala až do mozgu. Zuby som mal pevne zaťaté do ponožiek, krv sa mi nahrnula do tváre a na krku mi navierali žili. Vydržal som! Nekričať som do sedem, no viac sa už nedalo. Bez hanby som za každou ranou zakričal cez zaťaté zuby, až mi z úst tiekli sliny: „Desať, pán inštruktor! Ďakujem, pán inštruktor!“ Nohy sa mi samé od seba klepali.

„Ostaň v predpísanej pozícii! Prvé výchovné opatrenie máš za sebou. Teraz ťa čaká druhé, ktoré si si vyžiadal sám, a to vykonám ja,“ povedal Igor a prevzal od Stana trstenicu. Stano mal reči, aké to bolo namáhavé, ako by sám vyložil vagón s cementom. „Pretože sa ešte nepoznáme, beriem si tri nástrelné, aby sa výchovné opatrenie vykonalo čo najdôslednejšie.“

Nemalo zmysel protestovať, ale riadne so mnou vyjebali, pomyslel som si. Nešlo mi do hlavy, čo som komu urobil, že práve ja? Nikto iný dnes toľko nedostal.

Igor to toľko nenaťahoval - dal tri nástrelné, hneď po sebe. Keby dal štvrtú, tak sa určite vystriem! Zadok mi horel - rany dával teda riadne. Dostal som päť a päť z každej strany. Posledné tri po dopade na zadok potiahol po koži, čo spôsobilo jej rozrezanie a následné krvácanie.

„Je dobrým zvykom po každom výprasku zadok chovancovi poriadne ošetriť,“ pousmial sa Igor a podal Filipovi, inštruktorovi druhého družstva, fľaštičku Pitralonu.

„To aby si nedostal infekciu,“ dodal posmešne Stano.

Nemusel som vidieť ich tváre, aby som vedel, že sa na tom dobre bavia.

Filip ku mne pristúpil, jednou rukou mi na zadok kvapkal pitralon a druhou ho roztieral. Syčal som ako had - hrozne to štípalo.

„No to treba poriadne,“ plieskal ma po zadku rukou Filip a ja som videl všetkých svätých. „Verím, že ti to bolo prínosom, že si sa poučil a v budúcnosti sa vyvaruješ rovnakých chýb. Pokiaľ by

sa v budúcnosti stalo, že by si mal dostať výchovné opatrenie za rovnaký priestupok, počet rán sa bude zväčšovať. Po odchode z miestnosti sa postavíš na chodbe k stene, spustíš si nohavice na kolená, tričko si vyhrnieš až nad bradavky a budeš si ho tam držať oboma rukami, aby si si na zadok nesial. Takto tam budeš stáť s ostatnými až do večernej kontroly. Pokiaľ máš pridelené nejaké iné povinnosti, tie ti neodpadávajú, budeš ich musieť stihnúť do večierky. Navyše: počas siedmich dní si budeš musieť takto spúšťať pod kolená trenky kdekoľvek pri vykonávaní potreby na výstrahu ostatným. Rozumel si mi?“

„Rozumel pán inštruktor!“ zahuhňal som nezrozumiteľne.

„A ponožky si smieš vybrať až potom,“ dokončil Igor.

“Môžeš sa obliecť. Aspoň nebudeš mať čas vypaľovať zobák,“ uškrnul sa Stano.

V vtedy mi to došlo! Niekomu asi veľmi vadilo, že sme boli s Kamilom fajčiť. No neviem, či im vadilo to, že sme sa skamarátili alebo to, že má Kamil privilégiá. Boja sa trestať jeho, tak trestajú mňa!

Bol som rád, že to mám za sebou. Stál som tam, díval sa na zem, sliny mi tiekli z úst na vytiahnuté tričko. Ponožky som mal zatlačené tak hlboko, že som nemohol polykať. Chalani chodili poza nás po chodbe a obzerali si naše zadky. Najviac bodoval samozrejme ten môj, pretože som dostal najviac. Cítil som, ako mi hrejivé teplo vlnami prešlo po celom tele. Horeli mi uši. Takto som v živote od nikoho nedostal. To teplo spôsobilo, že sa môj *junior* prebral k životu. No ešte *teba* tu treba, pomyslel som si. Nechápal som, ako sa takejto trápnej situácii môže postaviť – asi som masochista alebo čo? Predpoklad by som, že sa v takej chvíli skôr vcucne niekde pod kožu, že ho ani nenájdem, ale nie: mladý pán je zvedavý, tak chce vedieť, čo sa deje. Nie - naozaj som vôbec nemal chuť si ho vyhoniť. Vôbec som nevnímal ruch na chodbe, je to presne ten okamih, kedy chceš byť niekde sám, zavrieť sa do izby, ľahnúť na posteľ a zakryť si paplónom hlavu alebo vybehnúť za sídlisko k rieke, sadnúť do trávy a pozerať, ako tečie. Určite aj ty niekedy potrebuješ byť len sám so sebou. Je pravda, že niekedy sa sám so sebou nedá vydržať, no ja som bol väčšinou sám, tak som si na seba celkom zvykol. Veľakrát som bol sám aj v prípade, že okolo mňa bolo veľa ľudí, a to nemyslím teraz nejaký koncert v športovej hale alebo v preplnenom autobuse.

„Si v pohode?“ začul som za mnou známy hlas. „Riadne si dostal,“ nevychádzal Kamil z údivu. “Musím ísť, mam rajóny, vidíme sa večer.“

Je to zvláštne, ale potešilo ma, že niekomu nie som ľahostajný. Čo som mu mal povedať? Že nie som v poriadku? Som vystrašený, zdeptaný, neviem si predstaviť, čo bude ďalej keď v podstate je prvý deň a je tu toto? Bolí ma zadok a chce sa mi plakať? Nie od bolesti, ale zo všetkého: zo seba - aký som sráč? Mám v ústach špinavé ponožky a bojím sa ich vybrať skôr ako mi dovoľia, len aby som na seba neupriamčil ich pozornosť. Nerobia to preto, že by sa na mňa hnevali. Robia to len preto, že môžu a čím toho robia viac, tým aj viac môžu. Keď máš v ruke kladivo, tak všetko vyzerá ako kliniec. To, čo vyzerá ako kliniec, jedného dňa presvedčí sám seba, že klincom je a vtedy mu príde očakávať kladivo ako jeho poslanie.

Chladil som si zadok mokrým ručníkom. Máčal som si ho v umývadle. Pruhy po výprasku mi navreli a vystúpili. Stále to horelo. Kamil okolo mňa vystrašene poskakoval - stále dookola sa ma pýtal, či to je už lepšie, či som v poriadku, či to bolí. Všetci chceli vedieť všetky podrobnosti, ako to prebiehalo, tak som im to rozprával. Ryšavý chalan čo sa včera toľko pýtal a červenal (mimočodom volá sa Samo) dnes nehovoril nič - len vystrašene počúval a miesto červenej nabral zelenú farbu. Zabudol aj hýbať kefkou, keď si čistil zuby a pena z pasty mu stekala až po brade. Na izbe - keď sme sa chystali spať - ma niektorí chalani, čo prechádzali okolo, uznanlivo tľapkali po plec; niektorí sa ma len dotkli, aby mi prejavili účasť. Veľa chalanov za mnou prišlo, podalo mi ruku a predstavilo sa.

Bol som „KING“ dnešného dňa. O takú popularitu som veľmi nestál - radšej by som ju vymenil za čokoľvek iné. Dostal som chuť na babkin koláč z kysnutého mlieka s kondenzovaným ovocím, ktorý som nikdy nemal rád. Piekla ho každú nedeľu, bez neho by sa jej nedeľa ani nerátala. Všetci sme doma len gúľali očami, no vždy sa rýchlo zjedol. Teda, skoro vždy ho zjedol otec! Ja som ho nechcel - bol presladený a lepkavý. Teraz by som dal za malý kúsok s pohárom studeného mlieka celý svet.

Ako zobáci sme museli spať na bruchu a ruky sme nesmeli mať pod dekou, čo bola teraz moja výhoda. Ak by sme museli spať na chrbte, zrejme by som nezažmúril oka. Matrace boli tvrdé a zadkom mi šklbala bolesť. Cítil som, ako pulzuje, a prechádza celým telom. Nevieť ani kedy som zaspal. Snívalo sa mi, že cestujem vlakom rozľahlou neznámou krajinou a pred nami sa čnie vysoký vrch so zasneženým vrcholcom. Krajinu som nepoznal, no vedel som, že ten vrch, kam vlak smeruje, je Cukrová Hora.

troyat@azet.sk

www.spankboy.cz